

[Lynnerup Nielsen.]

hen til den tid, hvor alle selvstændige, uanset hvem det er, og uanset hvor mange eller hvor få der måtte være i denne eller hin virksomhed, havde pligt til at føre regnskab. Det ville være så meget mere naturligt og rigtigt, som alle lønarbejdere er inde under kontrol og naturligvis må have interesse i, at andre samfundsgrupper, selverhvervende, må føre regnskab over de indtægter, de nu engang har. Jeg kan derfor tilslutte mig de principper, som er nedfældet i lovforslaget.

Jeg kan bare ikke helt forstå, det skal være nødvendigt at fastsætte, at så og så mange fremmede skal være beskæftigede i en eller anden virksomhed, for at der skal være regnskabspligt. Jeg tror, der er en masse mennesker — jeg ikke alene tror det, men jeg ved, at der er en masse mennesker, bl. a. håndværkere, der fører regnskab, men som ikke beskæftiger det antal fremmede, som foreskrives i loven. Enhver håndværker, enhver selvstændig har naturligvis ret til at føre bøger, men jeg synes også, det af loven skulle fremgå, at man har pligt dertil, uanset om man har fremmede i sin virksomhed eller ej.

Jeg kan som sagt på mit partis vegne tilslige vor velvillige medvirken til lovforslagets gang gennem det høje ting.

Ninn-Hansen: Det lovforslag om ændringer i konkursloven, som er fremsat i forbindelse med lovforslaget om en ny bogføringslov, giver mig anledning til nogle bemærkninger og spørgsmål til den højtærede justitsminister. Det er jo ikke første gang, vi veksler ord om mulighederne for en ændring af konkursloven. Den højtærede minister vil måske endda mene, at jeg ved for mange lejligheder har sat denne sag på dagsordenen; men da det nu er 5 år siden, jeg først omtalte, at det efter min mening var uforsvarligt at fortsætte med den konkurslov, vi har, vil den højtærede justitsminister måske indrømme mig, at 5 år i alt fald er sådan en passende tid, hvorefter man har lov til at komme og spørge, om der nu foreligger noget nyt i sagen.

Den ændring, som foreslås her, betyder jo, at flere grupper, end tilfældet er i øjeblikket, bliver inddraget under konkurslovens område. Der er flere, de nye bog-

føringspligtige, der får pligt til under visse omstændigheder at begære sig selv erklæret konkurs, og kreditorerne får også i højere grad lejlighed til at begære konkurs. Det sidste kunne jo være meget rigtigt, hvis det var således, at kreditorerne — det er jo oftest vareleverandører — kunne være interesseret i at få gennemført en konkurs. Men sådan er det jo ikke. Den lov, vi har, er 87 år gammel, og når man ellers tænker på, hvad man har reformeret af love her i landet, kan man nok synes, at det for længst havde været på tide at reformere en lov, der betyder så meget for hele erhvervslivet, som tilfældet er med konkursloven. Det var dog helt andre økonomiske forhold, der dengang var gældende. Vi ved, at det er meget usmidige regler, der findes i konkursloven, regler, som slet ikke er praktisk anvendelige i øjeblikket. Det er jo også sådan, at enhver konkursbehandling giver anledning til meget store administrationsomkostninger.

Det, man navnlig kan rette indvendinger imod fra de erhvervsdrivendes side, er de meget store privilegier, der findes. Der findes et privilegium for skattens vedkommende, der i dag betyder langt mere, end tilfældet var tidligere. Det er ikke noget ukendt, at en erhvervsdrivende får henstand også for et stort skattebeløb, fordi man har tro på, at hans virksomhed kan blive rettet op. Leverandørerne giver ham i tiden derefter kredit på varer, og hvad sker der så, hvis det alligevel går galt? Der sker det, at skattevæsenet, der har givet udsættelse, er sikret og kan gå med det hele; der bliver ingenting tilbage til de almindelige kreditorer.

Jeg tror ikke, det er nødvendigt over for den højtærede justitsminister — og jeg kan vel tilføje: over for justitsministeriet — at fremsætte flere synspunkter, der viser, at den nugældende konkurslov er forældet. Men jeg beder dog både den højtærede justitsminister og den højtærede handelsminister om at være opmærksomme på det urigtige i, at man inddrager flere under denne lov på et tidspunkt, da man må erkende, at loven er forældet, må erkende, at den i høj grad er utilfredsstillende og urimelig for landets erhvervsdrivende.

Jeg har tidligere fået den meddelelse fra den højtærede justitsminister, at sagen blev